

[Uwe Jensen]

Begrundelse.

Det er kun måneder siden, at Nkomo under pomp og pragt blev modtaget af den danske regering i København.

Mener regeringen noget med sine smukke ord om at ville medvirke til at øge respekten for menneskerettighederne i verden, bør den nu klart over for sin gode ven Nkomo protestere mod de uhyrligheder, denne har det egentlige ansvar for.

*Besvarelse (15/9 78):***Minister Lise Østergaard:**

Regeringen fordømmer al vold og drab på uskyldige civile. Det gælder overalt i det sydlige Afrika, hvor vi i den senere tid har været vidne til en række ulykkelige begivenheder. Dette gælder, uanset hvem der i en given konflikt måtte være ansvarlig for udøvelse af sådan vold.

Desværre må det konstateres, at når konflikter – det være sig i forbindelse med afkolonisering, racemæssig undertrykkelse eller mindretalsgruppers udelukkelse af flertalsgrupper fra at udøve deres politiske og økonomiske rettigheder – ikke løses gennem forhandling, resulterer de ofte før eller senere i voldshandlinger.

I Zimbabwekonflikten er dette sket i et ulyksaligt omfang. Derfor har Danmark på linje med sin traditionelle holdning til afkolonisering og sikring af undertrykte befolkningsgruppers politiske og økonomiske rettigheder hele tiden støttet ethvert initiativ til gennem forhandling at tilvejebringe et internationalt acceptabelt flertalsstyre uden racemæssig diskrimination i et uafhængigt Zimbabwe.

Den såkaldte »interne løsning« – en aftale mellem Ian Smiths styre og nogle af nationalistgrupperne – har vist sig ikke at være et tilstrækkeligt grundlag for at tilvejebringe et sådant resultat og har muligvis endda været medvirkende til en optrapning af voldsudøvelsen mellem parterne. Den seneste tragiske hændelse er endnu et bevis herfor.

Den danske regering støtter derfor fortsat de britisk-amerikanske forsøg på at bringe alle parter sammen til forhandlingsbordet og finder stadig, at det britisk-amerikanske forslag fra september 1977 udgør det bedste grundlag for en fortsættelse af forhandlinger-

ne. Jeg skal tilføje, at vi her er på linje med alle vestlige lande og flertallet af de afrikanske lande.

Til det konkrete spørgsmål vil jeg gerne sige, at regeringen benytter enhver naturlig lejlighed til over for parterne at fordømme vold og drab, ikke mindst når som her uskyldige civile rammes. Vi opfordrer i stedet parterne til at gå til forhandlingsbordet.

Sluttelig vel jeg anføre, at nationalistlederen Joshua Nkomo ikke var regeringens gæst i sommer, men besøgte Danmark som gæst hos Arbejderbevægelsens Solidaritetsfond. Under besøget havde jeg samtaler med Joshua Nkomo, hvor jeg gav udtryk for den danske regerings holdning, som den er beskrevet ovenfor.

*Til udenrigsministeren (6/9 78) af:***Jørgen Junior (FP):**

»Vil Joshua Nkomo-bevægelsens nedslagtning af civile i Rhodesia medføre, at den danske regering vil ændre sin ensidige og stærkt forhøjede økonomiske støtte til Den patriotiske Front og andre tilsvarende såkaldte befrielsesbevægelser?«

(Spm. nr. 1200).

Begrundelse.

Som den tyske minister Egon Bahr klart har givet udtryk for, er enhver hjælp – kaldet humanitær eller militær – reelt en militær hjælp.

Det virker ødelæggende på mulighederne for at opnå en fredelig løsning, når militante bevægelser, der ønsker marxistiske etpartistyrer, således som det er tilfældet med Den patriotiske Front, moralsk og økonomisk støttes udefra. Den seneste brutale massakre, der jo kun er et nyt led i en lang, sørgelig række af misgerninger foretaget af såkaldte frihedskæmpere, bør få den danske regering til at standse støtten til disse bander.

*Besvarelse (14/9 78):***Udenrigsministeren (Christophersen):**

Den på finansloven optagne bevilling til bistand til ofrene for undertrykkelse i det sydlige Afrika anvendes udelukkende til humanitær og uddannelsesmæssig støtte. Ved ydelse af bistand gennem frihedsbevægelser